

Rigsdagssamling hævded af Folketingets Flertal ved Finanslovsforslagets anden Behandling. Et tydeligt Udtryk gav det sig i følgende Brevveksling. Den 25. Januar 1904 skrev daværende Marineminister Jøhnke til Finansudvalget og bad om Tilladelse til at afhænde et Flaaden tilhørende Skib „Agnete“ og i dets Sted anskaffe Toldkrydser Nr. 7. Herpaa svarede Finansudvalget den 4. Februar 1904 saaledes:

„I Besvarelse af æret Skrivelse af 25. f.M. angaaende Overladelse af Toldkrydser Nr. 7 til Marineministeriet imod, at Fartøjet „Agnete“ realiseres til Fordel for Statskassen, har jeg herved den Ære at meddele, at Udvalget finder, at Sagen rettelig bør ordnes ved en Bevilling paa Finanslovsforslaget, som er lig med Forskellen i Prisen ved Bortsalg af begge Fartøjer.

Det tilføjes, at for saa vidt den nævnte Forskel er ensbetydende med en forøget Udgift paa Marineministeriets Budget, er det en Forudsætning for Udvalgets Tilslutning til et saadant Ændringsforslag, at der kan foretages tilsvarende Nedsættelser paa § 23 I. eller § 26 VII.

Anders Nielsen.

Hans Ekscellence Marineministeren.“

Med stor Bestemthed fastholdtes den Gang Kravet om, at en Merudgift paa et Punkt paa de militære Budgetter altid skulde opvejes ved en Besparelse paa et andet Punkt.

Man spørger forgæves: Hvilke saglige Grunde tvinge i nærværende Tilfælde Flertallet til at opgive et saa vigtigt politisk Princip?

Det er i Almindelighed forkert at forhøje Lønningerne til Personellet indenfor en Administrationsgren, der skal omorganiseres, det være sig Officerskorpset, Embedsmændene i Ministerierne, i Postvæsenet, Jernbaneetaten eller hvor som helst. Lønningerne bør fastsættes med den ny Ordning for Øje. Omorganisationen bør gaa forud for eller være samtidig med

Lønforhøjelsen. Naar en Lønforhøjelse ventes i Følge med en Omorganisation, arbejde Embedsmændene i vedkommende Administrationsgren med Lyst og Interesse for en Reformering. Have Embedsmændene først faaet deres Løn forhøjet, er det kun naturligt, at de holde paa det tilvante. De forvandles fra ivrige Forkæmpere for en Reform til lige saa ivrige Tilhængere af det bestaaende.

Forsvarsministeren har selv givet denne Betragtning sin Tilslutning. I Rigsdagssamlingen 1892—93, behandlede et Forslag til en Lønningslov for Distriktslæger og Fysici. Folketingsmand *J. C. Christensen* udtalte sig (se Spalte 1342 i Rigsdagstidende) herom paa følgende Maade: „Naar man har saadanne Ting for som Ordningen af hele Medicinalvæsenet, saa gaar det ikke an paa Forhaand at give Lønninger, saa har man ikke noget rigtigt Baand at holde ved, naar man vil have en Reform. Det mener jeg vilde være et meget daarligt Skridt fra Folketingets Side“.

Naar den samme Tankegang anvendes paa det her foreliggende Emne, maa man erkende, at det er upraktisk og uheldigt ved den her foreslaede Lønningsforhøjelses Gennemførelse i dette Øjeblik at gøre en Del Officerer uinteresserede i Tilvejebringelsen af en ny Hærorganisation.

Vi staa nu umiddelbart foran en Omorganisation af vort hele Hærvæsen. Det er muligt, at denne vil føre os ind paa det svejtsiske Princip, ifølge hvilket det kun for enkelte Officerer — Stabsofficerer, de egentlige Hærledere og dem, der uddanne sig dertil — er en Livsstilling at være Officer. Næsten alle vore Officerer have jo alt for lidt at bestille. Deres Tjeneste kan ikke give dem en for et nogenlunde virkelystent Menneske tilstrækkelig Beskæftigelse. Saa oplyst som Befolkningen nu er i Danmark, behøver Rekrutuddannelsen ikke at tage saa mange Maaneder, som nu anvendes dertil. Men naar de værnepligtiges Uddannelsestid forkortes, faa Officererne endnu mindre at bestille, og det bliver da naturligt at henvise de almindelige Løjtnanter — som i